TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2024 m. rugsėjo 26 d.*

„Apeliacinis skundas – Valstybės pagalba – Pagalbos schema, kurią Vokietijos Federacinė Respublika taikė tam tikriems dideliems elektros energijos vartotojams – Atleidimas nuo tinklo mokesčių 2012–2013 m. – Sprendimas, kuriuo pagalbos schema pripažinta nesuderinama su vidaus rinka – Ieškinys dėl panaikinimo – Ieškinio pareiškimo terminas – Priimtinumas – SESV 107 straipsnio 1 dalis – Sąvoka „valstybės pagalba“ – Valstybiniai ištekliai – Parafiskalinis mokestis ar kitos privalomos rinkliavos“

Sujungtose bylose C-794/21 P ir C-800/21 P

dėl atitinkamai 2021 m. gruodžio 16 ir 17 d. pagal Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 56 straipsnį pateiktų dviejų apeliacinių skundų

Vokietijos Federacinė Respublika, atstovaujama J. Möller ir R. Kanitz,

apeliantė byloje C-794/21 P,

dalyvaujant kitoms proceso šalims:

Infineon Technologies Dresden GmbH & Co. KG, įsteigtai Dresdene (Vokietija),

Infineon Technologies AG, įsteigtai Noibiberge (Vokietija),

atstovaujamoms *Rechtsanwälte* L. Assmann ir M. Peiffer,

ieškovėms pirmojoje instancijoje,

Europos Komisijai, atstovaujamai K. Herrmann, C. Kovács ir T. Maxian Rusche,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

ir

Infineon Technologies AG, įsteigta Noibiberge,

Infineon Technologies Dresden GmbH & Co. KG, įsteigta Dresdene,

atstovaujamos *Rechtsanwälte* L. Assmann ir M. Peiffer,

* Proceso kalba: vokiečių.

apeliantės byloje C-800/21 P,

dalyvaujant kitoms proceso šalims:

Europos Komisijai, atstovaujamai K. Herrmann, C. Kovács ir T. Maxian Rusche, padedamiems *Rechtsanwalt* H. Heinrich,

atsakovei pirmojoje instancijoje,

Vokietijos Federacinei Respublikai, atstovaujamai J. Möller ir R. Kanitz,

įstojusiai į bylą šaliai pirmojoje instancijoje,

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkė K. Jürimäe (pranešėja), trečiosios kolegijos teisėjo pareigas einantis Teisingumo Teismo pirmininkas K. Lenaerts, teisėjai N. Piçarra, N. Jääskinen ir M. Gavalec,

generalinė advokatė L. Medina,

posėdžio sekretorius D. Dittert, skyriaus vadovas,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2023 m. birželio 28 d. posėdžiui,

susipažinęs su 2023 m. lapkričio 9 d. posėdyje pateikta generalinės advokatės išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Apeliaciniu skundu byloje C-794/21 P Vokietijos Federacinė Respublika prašo panaikinti 2021 m. spalio 6 d. Europos Sąjungos Bendrojo Teismo sprendimą *Infineon Technologies Dresden ir Infineon Technologies / Komisija* (T-233/19 ir T-234/19, EU:T:2021:647, toliau – skundžiamas sprendimas), kuriuo šis teismas atmetė *Infineon Technologies Dresden GmbH & Co. KG* ir *Infineon Technologies AG* (toliau kartu – bendrovės *Infineon*) ieškinius dėl 2018 m. gegužės 28 d. Komisijos sprendimo (ES) 2019/56 dėl pagalbos schemos SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN), kurią Vokietija taikė bazinės apkrovos vartotojams pagal *StromNEV* 19 straipsnį (OL L 14, 2019, p. 1) (toliau – ginčijamas sprendimas), panaikinimo.

2 Apeliaciniu skundu byloje C-800/21 P bendrovės *Infineon* prašo panaikinti skundžiamą sprendimą.

3 Priešpriešiniais apeliaciniais skundais, pateiktais bylose C-794/21 P ir C-800/21 P, Europos Komisija taip pat prašo panaikinti skundžiamą sprendimą.

Teisinis pagrindas

4 2015 m. liepos 13 d. Tarybos reglamento (ES) 2015/1589, nustatančio išsamias [SESV] 108 straipsnio taikymo taisykles (OL L 248, 2015, p. 9), 39 konstatuojamojoje dalyje nustatyta:

„siekiant skaidrumo ir teisinio tikrumo Komisijos sprendimus derėtų skelbti viešai, tuo pat metu laikantis principo, kad su valstybės pagalba susijusiose bylose priimti sprendimai būtų skirti suinteresuotajai valstybei narei; kadangi dėl to derėtų pilnai arba trumpai skelbti visus sprendimus, galinčius turėti įtakos suinteresuotųjų šalių interesams, arba, jeigu tokie sprendimai nebuvo skelbti ar buvo skelbti nepilnai, perduoti suinteresuotosioms valstybėms narėms tokių sprendimų kopijas.“

5 Šio reglamento 1 straipsnio h punkte nustatyta:

„Šiame reglamente vartojamų terminų apibrėžtys:

<…>

h) „suinteresuotoji šalis“ – kiekviena valstybė narė ir bet kuris asmuo, įmonė arba įmonių asociacija, kurios interesams gali turėti įtakos pagalbos skyrimas, ypač pagalbos gavėjas, konkuruojančios įmonės ir prekybinės asociacijos.“

6 Minėto reglamento 32 straipsnio „Sprendimų skelbimas“ 3 dalyje numatyta:

„Komisija savo sprendimus, kuriuos ji priima pagal 8 straipsnio 1 ir 2 dalis bei 9 straipsnį, skelbia *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*.“

Ginčo aplinkybės ir ginčijamas sprendimas

7 Ginčo aplinkybės, išdėstytos skundžiamo sprendimo 1–22 punktuose, gali būti apibendrintos, kaip nurodyta toliau.

Dėl nagrinėjamų teisėkūros ir reglamentavimo priemonių

Dėl tinklo mokesčių sistemos, galiojusios iki ginčijamų priemonių priėmimo

8 2011 m. liepos 26 d. *Energiewirtschaftsgesetz* (Energetikos įstatymas), iš dalies pakeisto *Gesetz zur Neuregelung energiewirtschaftsrechtlicher Vorschriften* (Energetikos rinką reglamentuojančių nuostatų peržiūros įstatymas) (*BGBl.* 2011 I, p. 1554), bet dar be pakeitimų, padarytų 2016 m. liepos 26 d. *Gesetz zur Weiterentwicklung des Strommarktes* (Elektros rinkos plėtros įstatymas) (*BGBl.* 2016 I, p. 1786) (toliau – 2011 m. *EnWG*), 21 straipsnyje, be kita ko, numatyta, kad tinklo mokesčiai turi būti pagrįsti, nediskriminaciniai, skaidrūs ir apskaičiuoti remiantis efektyvaus tinklo valdymo sąnaudomis.

9 2011 m. *EnWG* 24 straipsniu Vokietijos federalinė vyriausybė buvo įgaliota nustatyti išsamias nuostatas, susijusias, viena vertus, su tinklo mokesčių nustatymo bendro metodo apibrėžimu ir, kita vertus, su atskirų tinklo naudojimo atvejų reglamentavimu ir sąlygomis, kuriomis reguliavimo institucija gali leisti arba uždrausti atskirus tinklo mokesčius.

10 2005 m. liepos 25 d. *Stromnetzentgeltverordnung* (Federalinis nutarimas dėl elektros tinklo mokesčių) (*BGBl.* 2005 I, p. 2225, toliau – 2005 m. *StromNEV* nutarimas) 17 straipsnyje apibrėžtas apskaičiavimo metodas, kurį turi naudoti tinklo operatoriai, kai nustato bendruosius mokesčius. Tai yra dviejų dalių metodas, pagal jį visų pirma nustatomi įvairūs visų tinklų metinių sąnaudų elementai, paskui apskaičiuojami bendrieji mokesčiai remiantis visomis metinėmis tinklo sąnaudomis.

11 Nustatant bendruosius mokesčius atsižvelgiama į šiuos du aspektus: „vienalaikiškumo funkciją“, kuri atspindi tikimybę, kad individualus naudotojo vartojimas prisideda prie atitinkamo tinklo lygio metinės apkrovos, ir maksimalią vieno operatoriaus pajamų ribą, kurią *Bundesnetzagentur* (Federalinė tinklų agentūra, Vokietija) (toliau – *BNetzA*) nustatė remdamasi analize, kurioje lyginama su kitais tinklo operatoriais, siekdama, kad dėl neefektyvumo patirtos sąnaudos nebūtų kompensuotos iš tinklo mokesčių.

12 2005 m. *StromNEV* nutarimo 19 straipsnyje numatyti individualūs mokesčiai vartotojams, kurių vartojimo ir apkrovos modelis labai skiriasi nuo kitų vartotojų modelių (toliau – netipiniai vartotojai). Šiais mokesčiais taikant principą, pagal kurį tinklo mokesčiai atspindi tinklo sąnaudas, atsižvelgiama į šių netipinių vartotojų indėlį mažinant tinklo sąnaudas arba užkertant kelią jų didėjimui.

13 Šiuo aspektu 2005 m. *StromNEV* nutarimo 19 straipsnio 2 dalyje nustatyti individualūs mokesčiai šioms dviem netipinių vartotojų kategorijoms:

– vartotojams, kurių indėlis į apkrovą piko valandomis gali labai skirtis nuo visų kitų prie to paties lygmens tinklo prisijungusių vartotojų indėlio į vienalaikę metinę apkrovą piko valandomis, t. y. vartotojams, kurie sistemiškai vartoja elektros energiją ne piko valandomis (toliau – anticikliniai vartotojai), ir

– vartotojams, kurių metinis elektros suvartojimas sudaro ne mažiau kaip 7 000 naudojimo valandų ir viršija 10 gigavatvalandžių (toliau – bazinės apkrovos vartotojai).

14 Iki 2005 m. *StromNEV* nutarimo pakeitimų, padarytų 2011 m. *EnWG*, jame buvo numatyta, kad anticikliniams ir bazinės apkrovos vartotojams taikomi individualūs mokesčiai, apskaičiuojami pagal *BNetzA* parengtą „fizinio kelio metodą“. Taikant šį metodą buvo atsižvelgiama į anticiklinių ir bazinės apkrovos vartotojų patiriamas tinklo sąnaudas, o minimalus mokestis buvo lygus 20 % paskelbtų bendrųjų mokesčių (toliau – minimalus mokestis). Šis mokestis garantavo, kad už tinklo, prie kurio buvo prijungti šie vartotojai, eksploatavimą bus sumokėta tuo atveju, jeigu pagal fizinio kelio metodą apskaičiuoti individualūs mokesčiai būtų mažesni už šį minimalų mokestį ar netgi artimi nuliui.

Dėl ginčijamų priemonių

15 Pagal 2005 m. *StromNEV* nutarimo, iš dalies pakeisto 2011 m. *EnWG*, 19 straipsnio 2 dalies antrą ir trečią sakinius nuo 2011 m. sausio 1 d. (šios nuostatos taikymo atgaline data dienos) individualūs mokesčiai bazinės apkrovos vartotojams buvo panaikinti ir pakeisti visišku atleidimu nuo tinklo mokesčių (toliau – ginčijamas atleidimas nuo mokesčių), suteiktu kompetentingos reguliavimo institucijos, t. y. *BNetzA*, arba atitinkamos federalinės žemės reguliavimo institucijos leidimu. Šio atleidimo nuo mokesčių sąnaudos teko perdavimo arba skirstomojo tinklo operatoriams, atsižvelgiant į tinklo, prie kurio naudos gavėjai buvo prijungti, lygį.

16 Pagal 2005 m. *StromNEV* nutarimo, iš dalies pakeisto 2011 m. *EnWG*, 19 straipsnio 2 dalies šeštą ir septintą sakinius perdavimo tinklo operatoriai turėjo atlyginti skirstomojo tinklo operatoriams dėl ginčijamo atleidimo nuo mokesčių patirtus nuostolius ir tarpusavyje jie turėjo atlikti dėl atleidimo nuo mokesčių patirtų išlaidų įskaitymą, išmokant finansinę kompensaciją pagal 2002 m. kovo 19 d. *Kraft-Wärme-Kopplungsgesetz* (Bendros šilumos ir elektros energijos gamybos įstatymas) (BGBl. 2002 I, p. 1092) 9 straipsnį, kad kiekvienas prisiimtų tokią pačią finansinę naštą, apskaičiuotą pagal elektros energijos kiekį, kurį jie tiekė prie jų tinklo prijungtiems galutiniams vartotojams.

17 2011 m. gruodžio 14 d. *BNetzA* sprendimu (BK8-11-024; toliau – 2011 m. *BNetzA* sprendimas) nuo 2012 m. buvo nustatytas finansavimo mechanizmas. Pagal šį mechanizmą skirstomojo tinklo operatoriai iš galutinių vartotojų ar elektros energijos tiekėjų rinkdavo priemoką (toliau – ginčijama priemoka), kurios suma buvo pervedama perdavimo tinklo operatoriams siekiant kompensuoti dėl ginčijamo atleidimo nuo mokesčių prarastas pajamas.

18 Ginčijamos priemokos dydį kiekvienais metais iš anksto nustatė perdavimo tinklo operatoriai, remdamiesi *BNetzA* nustatytu metodu. Dydį už 2012 m., t. y. pirmuosius mechanizmo įgyvendinimo metus, tiesiogiai nustatė *BNetzA*.

19 Šios nuostatos netaikomos 2011 m. ginčijamo atleidimo nuo mokesčių sąnaudoms, taigi kiekvienas perdavimo ir skirstomojo tinklų operatorius turėjo padengti su atleidimu nuo mokesčių susijusius tų metų nuostolius.

Dėl tinklo mokesčio sistemos, kuri buvo taikoma po ginčijamų priemonių priėmimo

20 Vykstant administracinei procedūrai, po kurios buvo priimtas ginčijamas sprendimas, ginčijamas atleidimas nuo mokesčių iš pradžių buvo pripažintas negaliojančiu 2013 m. gegužės 8 d. *Oberlandesgericht Düsseldorf* (Diuseldorfo aukštesnysis apygardos teismas, Vokietija) ir 2015 m. spalio 6 d. *Bundesgerichtshof* (Aukščiausiasis Federalinis Teismas, Vokietija) sprendimais. Paskui šis atleidimas nuo mokesčių nuo 2014 m. sausio 1 d. buvo panaikintas 2005 m. *StromNEV* nutarimu, iš dalies pakeistu 2013 m. rugpjūčio 14 d. *Verordnung zur Änderung von Verordnungen auf dem Gebiet des Energiewirtschaftsrechts* (Nutarimas dėl energetikos nutarimų pakeitimo) (BGBl. 2013 I, p. 3250) (toliau – 2013 m. *StromNEV* nutarimas). 2013 m. *StromNEV* nutarimu ateityje vėl nustatomi individualūs pagal fizinio kelio metodą apskaičiuojami mokesčiai, vietoje minimalaus mokesčio taikant 10, 15 ir 20 % fiksuotus bendrųjų mokesčių dydžius, atsižvelgiant į elektros energijos suvartojimą (atitinkamai 7 000, 7 500 ir 8 000 tinklo naudojimo valandų per metus).

21 2013 m. *StromNEV* nutarimu buvo nustatyta pereinamojo laikotarpio tvarka, galiojusi nuo 2013 m. rugpjūčio 22 d. ir taikyta atgaline data bazinės apkrovos vartotojams, kuriems 2012 m. ir 2013 m. dar nebuvo taikytas ginčijamas atleidimas nuo mokesčių. Vietoj individualių mokesčių, apskaičiuojamų pagal fizinio kelio metodą, ir minimalaus mokesčio, toje tvarkoje buvo numatyta šiems vartotojams taikyti tik šiuos fiksuoto dydžio mokesčius.

Administracinė procedūra ir ginčijamas sprendimas

22 Gavusi kelis skundus, 2013 m. gegužės 4 d. Komisija paskelbė sprendimą pradėti procedūrą pagal SESV 108 straipsnio 2 dalį dėl ginčijamomis priemonėmis grindžiamos pagalbos schemos (OL C 128, 2013, p. 43).

23 Pasibaigus procedūrai, per kurią Vokietijos Federacinė Respublika ir kitos suinteresuotosios šalys pateikė savo pastabas, 2018 m. gegužės 28 d. Komisija priėmė ginčijamą sprendimą.

24 Tame sprendime Komisija konstatavo, kad nuo 2012 m. sausio 1 d. iki 2013 m. gruodžio 31 d. Vokietijos Federacinė Respublika neteisėtai teikė valstybės pagalbą ginčijamo atleidimo nuo mokesčių forma.

25 Konkrečiai kalbant, Komisija padarė išvadą, kad valstybės pagalbos dydis atitiko 2012 m. ir 2013 m. tinklo sąnaudas, kurias patyrė nuo mokesčių atleisti bazinės apkrovos vartotojai, arba minimalų mokestį, jei minėtos sąnaudos buvo už jį mažesnės.

26 Be to, Komisija pažymėjo, kad nagrinėjama pagalba buvo nesuderinama su vidaus rinka, nes jai netaikoma nė viena iš SESV 107 straipsnio 2 ir 3 dalyse numatytų išimčių, ir ji negali būti laikoma suderinama dėl kitų priežasčių.

27 Todėl Komisija nusprendė:

– ginčijamas atleidimas nuo mokesčių yra valstybės pagalba, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, nes bazinės apkrovos vartotojai buvo atleisti nuo tinklo mokesčių, atitinkančių jų patirtas tinklo sąnaudas, arba, jei tos sąnaudos buvo mažesnės už minimalų tinklo mokestį, buvo atleisti nuo minimalaus tinklo mokesčio,

– nagrinėjamą pagalbą Vokietijos Federacinė Respublika suteikė pažeisdama SESV 108 straipsnio 3 dalį ir ji buvo nesuderinama su vidaus rinka,

– pagal aptariamą pagalbos schemą suteikta individuali pagalba nėra valstybės pagalba, jei jos suteikimo metu ji atitiko sąlygas, apibrėžtas nutarime dėl „de minimis“ pagalbos, priimtame pagal 1998 m. gegužės 7 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 994/98 dėl [SESV 107 ir 108] straipsnių taikymo kai kurioms horizontalios valstybės pagalbos rūšims (OL L 142, 1998, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 8 sk., 1 t., p. 312) 2 straipsnį, ir

– Vokietijos Federacinė Respublika, pirma, privalėjo susigrąžinti iš pagalbos gavėjų pagal aptariamą pagalbos schemą išmokėtą su vidaus rinka nesuderinamą pagalbą, įskaitant palūkanas, ir, antra, nuo ginčijamo sprendimo priėmimo dienos turėjo nutraukti visų pagal šią schemą dar neišmokėtų sumų mokėjimą.

Ieškinys Bendrajame Teisme ir skundžiamas sprendimas

28 2019 m. balandžio 9 d. Bendrojo Teismo kanceliarija gavo bendrovių *Infineon* ieškinius, jais buvo prašoma panaikinti ginčijamą sprendimą.

29 2019 m. gegužės 15 d. Bendrojo Teismo šeštosios kolegijos pirmininko nutartimi bylos T-233/19 ir T-234/19 buvo sujungtos.

30 2019 m. rugpjūčio 30 d. Bendrojo Teismo šeštosios kolegijos pirmininko nutartimi Vokietijos Federacinei Respublikai buvo leista įstoti į bylą palaikyti bendrovių *Infineon* reikalavimų, kaip to prašė ši valstybė narė.

31 Grįsdamos savo ieškinius bendrovės *Infineon* nurodė vienintelį pagrindą, susijusį su valstybės pagalbos, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, nebuvimu, nes ginčijamas atleidimas nuo mokesčių nebuvo finansuojamas iš valstybinių išteklių.

32 Skundžiamu sprendimu Bendrasis Teismas pripažino ieškinius priimtinais, paskui atmetė šį pagrindą, taigi ir visos apimties ieškinius dėl panaikinimo.

Procesas Teisingumo Teisme ir šalių reikalavimai

33 Apeliaciniu skundu byloje C-794/21 P Vokietijos Federacinė Respublika Teisingumo Teismo prašo:

– panaikinti skundžiamą sprendimą tiek, kiek juo ieškinys dėl panaikinimo atmestas kaip nepagrįstas,

– panaikinti ginčijamą sprendimą ir

– priteisti iš Komisijos Bendrajame Teisme ir Teisingumo Teisme patirtas bylinėjimosi išlaidas.

34 Bendrovės *Infineon* Teisingumo Teismo prašo patenkinti apeliacinį skundą byloje C-794/21 P.

35 Komisija Teisingumo Teismo prašo atmesti apeliacinį skundą byloje C-794/21 P ir priteisti iš Vokietijos Federacinės Respublikos bylinėjimosi išlaidas.

36 Apeliaciniu skundu byloje C-800/21 P bendrovės *Infineon* Teisingumo Teismo prašo:

– panaikinti skundžiamą sprendimą,

– panaikinti ginčijamą sprendimą arba, nepatenkinus šio reikalavimo, grąžinti bylą Bendrajam Teismui ir

– priteisti iš Komisijos Bendrajame Teisme ir Teisingumo Teisme patirtas bylinėjimosi išlaidas.

37 Vokietijos Federacinė Respublika Teisingumo Teismo prašo patenkinti apeliacinį skundą byloje C-800/21 P ir priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

38 Komisija Teisingumo Teismo prašo atmesti apeliacinį skundą byloje C-800/21 P ir priteisti iš bendrovių *Infineon* bylinėjimosi išlaidas.

39 Priešpriešiniais apeliaciniais skundais bylose C-794/21 P ir C-800/21 P Komisija Teisingumo Teismo prašo:

– panaikinti skundžiamą sprendimą,

– pripažinti ieškinius dėl panaikinimo sujungtose bylose T-233/19 ir T-234/19 nepriimtinais,

– byloje C-794/21 P priteisti iš Vokietijos Federacinės Respublikos bylinėjimosi Teisingumo Teisme išlaidas, o iš bendrovių *Infineon* – bylinėjimosi Bendrajame Teisme išlaidas, ir

– byloje C-800/21 P priteisti iš bendrovių *Infineon* bylinėjimosi Teisingumo Teisme ir Bendrajame Teisme išlaidas.

40 Bendrovės *Infineon* ir Vokietijos Federacinė Respublika prašo atmesti priešpriešinius apeliacinius skundus ir priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

41 2023 m. balandžio 18 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi bylos C-794/21 P ir C-800/21 P buvo sujungtos, kad būtų bendrai vykdoma žodinė proceso dalis ir priimtas sprendimas.

Dėl priešpriešinių apeliacinių skundų

42 Komisijos priešpriešiniais apeliaciniais skundais siekiama užginčyti pirmojoje instancijoje pareikšto ieškinio priimtinumą, ir šis klausimas turi būti nagrinėjamas prieš analizuojant klausimus dėl esmės, iškeltus pagrindiniuose apeliaciniuose skunduose. Taigi pirmiausia reikia išnagrinėti priešpriešinius apeliacinius skundus (šiuo klausimu žr. 2020 m. gruodžio 3 d. Sprendimo *Changmao Biochemical Engineering / Distillerie Bonollo ir kt.*, C-461/18 P, EU:C:2020:979, 43 punktą).

43 Grįsdama priešpriešinius apeliacinius skundus Komisija nurodo du pagrindus.

Dėl pirmojo pagrindo

Šalių argumentai

44 Pirmajame pagrinde, pateiktame grindžiant priešpriešinius apeliacinius skundus, Komisija kaltina Bendrąjį Teismą tuo, kad jis skundžiamo sprendimo 37–44 punktuose padarė teisės klaidą, kai plačiai aiškino sąvoką „paskelbimas“, kaip ji suprantama pagal SESV 263 straipsnio šeštą pastraipą. Taigi Bendrasis Teismas klaidingai nusprendė, kad bet koks paskelbimas Oficialiajame leidinyje atitinka šią sąvoką, neatsižvelgiant į tai, ar toks paskelbimas lemia nagrinėjamo akto įsigaliojimą pagal SESV 297 straipsnį ir ar jis numatytas pačioje Sutartyje.

45 Pirma, Bendrojo Teismo aiškinimas prieštarauja Teisingumo Teismo jurisprudencijai, suformuotai 2017 m. gegužės 17 d. Sprendime *Portugalija / Komisija* (C-339/16 P, EU:C:2017:384, 34–40 punktai), 2019 m. sausio 31 d. Nutartyje *Iordăchescu / Parlamentas ir kt.* (C-426/18 P, EU:C:2019:89, 22 punktas) ir 2019 m. rugsėjo 5 d. Nutartyje *Fryč / Komisija* (C-230/19 P, EU:C:2019:685, 15 punktas). Šioje jurisprudencijoje Teisingumo Teismas nustatė paralelę tarp SESV 263 straipsnio šeštos pastraipos ir SESV 297 straipsnio, nes nagrinėjamo akto paskelbimas reiškia ieškinio pareiškimo termino eigos pradžią, tik jeigu jis lemia šio akto įsigaliojimą ir yra numatytas pačioje Sutartyje.

46 Tokį požiūrį patvirtina pažodinis, kontekstinis ir teleologinis SESV 263 straipsnio šeštos pastraipos aiškinimas.

47 Pirma, dėl šios nuostatos formuluotės Komisija teigia, kad visose kalbinėse versijose, išskyrus versiją vokiečių kalba, sąvokos „paskelbimas“ ir „pranešimas“ vartojamos tiek SESV 263 straipsnio šeštoje pastraipoje, tiek SESV 297 straipsnyje, o tai rodo, kad tarp šių dviejų nuostatų esama paralelės.

48 Antra, kiek tai susiję su SESV 263 straipsnio šeštos pastraipos esme ir tikslu, šioje nuostatoje nustatyti ieškinio pareiškimo terminai atitinka teisinio saugumo tikslą. Jei teisės subjektas norėtų ginčyti aktą, jis iš esmės turėtų tai padaryti per du mėnesius nuo dienos, kai jam buvo pranešta apie galutinę jo turinio versiją. Kita vertus, visuotinai taikomų aktų, kurie nėra skirti konkretiems adresatams, atveju ši data yra paskelbimo Oficialiajame leidinyje data. Aktų, kuriuose nurodytas adresatas, atveju ši data yra pranešimo adresatui data. Tik išimtiniais atvejais ir subsidiariai, jei tai yra aktas, kurio neprivaloma paskelbti ar apie kurį neprivaloma pranešti, sužinojimas gali būti laikomas įvykiu, nuo kurio pradedamas skaičiuoti ieškinio pareiškimo terminas. Taigi paralelė tarp SESV 263 straipsnio šeštos pastraipos ir SESV 297 straipsnio užtikrina, kad vėlesnis akto paskelbimas Oficialiajame leidinyje informavimo tikslais nelemtų ieškinio pareiškimo terminų pratęsimo, taigi ir teisinio nesaugumo.

49 Antra, Komisijos sprendimo, kuriuo užbaigiama formali tyrimo procedūra, paskelbimas Oficialiajame leidinyje negali būti prilygintas „paskelbimui“, kaip jis suprantamas pagal SESV 297 straipsnio 2 dalies antrą pastraipą. Taigi jis nereiškia ieškinio pareiškimo termino eigos pradžios.

50 Viena vertus, toks sprendimas yra skirtas atitinkamai valstybei narei ir apie jį pranešama tik jai. Pagal SESV 297 straipsnio 2 dalies trečią pastraipą jis įsigalioja nuo šio pranešimo, o ne nuo jo paskelbimo Oficialiajame leidinyje, kuriuo siekiama tik informuoti visuomenę, įskaitant pagalbos gavėjus, iš kurių atitinkama valstybė narė turi susigrąžinti šią pagalbą dar prieš paskelbiant sprendimą. Kita vertus, šis paskelbimas išplaukia ne iš SESV, o iš Reglamento 2015/1589 32 straipsnio, siejamo su jo 39 konstatuojamąja dalimi. Šiomis aplinkybėmis, siekiant nustatyti, nuo kada pradedamas skaičiuoti ieškinio pareiškimo terminas, per kurį įmonė pagalbos gavėja gali ginčyti sprendimą užbaigti formalią tyrimo procedūrą, reikia remtis faktiniu sužinojimu apie tą sprendimą. Nesant išankstinio žinojimo, kurį galima įrodyti, akto paskelbimo Oficialiajame leidinyje data pagal teisinę fikciją laikoma faktinio sužinojimo data.

51 Trečia, Komisija pateikia kelis argumentus, kurie, kaip ji mano, patvirtina jos pateiktą SESV 263 straipsnio šeštos pastraipos aiškinimą.

52 Pirma, ji remiasi šios nuostatos struktūra, teigdama, kad akto paskelbimas ir pranešimas apie jį yra lygiaverčiai, o sužinojimas apie jį – subsidiarus įvykis, palyginti su dviem pirmaisiais. Šį subsidiarumo santykį pažeidžia Bendrojo Teismo pateiktas aiškinimas, nes jeigu paskelbimas pagal Reglamento 2015/1589 32 straipsnį prilygtų paskelbimui pagal SESV 297 straipsnio 1 dalį, ieškinio pareiškimo terminas turėtų būti pradėtas skaičiuoti, taip pat ir atitinkamos valstybės narės atžvilgiu ir nepaisant pranešimo, nuo šio paskelbimo dienos.

53 Antra, Komisija mano, kad Bendrojo Teismo pateiktas aiškinimas lemia įmonių, iš kurių susigrąžinama pagalba, ir jų konkurenčių, kurios negavo pagalbos, procesinę nelygybę. Praktiškai pirmosios gautų sprendimo kopiją iš atitinkamos valstybės narės, o antrosios turėtų palaukti, kol sprendimas bus paskelbtas Oficialiajame leidinyje pagal Reglamento 2015/1589 32 straipsnį, todėl šių įmonių faktiniai ieškinio pareiškimo terminai būtų skirtingi. Toks aiškinimas taip pat lemtų Komisijos ir įmonių, iš kurių turi būti susigrąžinta pagalba, nelygybę. Komisija turėtų du mėnesius atsakyti į pagalbą gavusios įmonės pareikštą ieškinį, o dėl šio išaiškinimo šios įmonės turėtų daugiau laiko ieškiniui parengti.

54 Trečia, Bendrasis Teismas remiasi klaidingu 1998 m. kovo 10 d. Sprendimo *Vokietija / Taryba* (C-122/95, EU:C:1998:94) aiškinimu. Skirtingai nei ginčijamame sprendime, byloje, kurioje priimtas tas sprendimas, nagrinėtame sprendime nenurodytas nė vienas adresatas.

55 Ketvirta, skundžiamo sprendimo 39 punkte, kuriame Bendrasis Teismas pažymėjo, kad bendrovės *Infineon* galėjo subjektyviai tikėtis, jog ginčijamas sprendimas bus paskelbtas Oficialiajame leidinyje, nepaisoma ieškinio pareiškimo terminų imperatyvaus pobūdžio.

56 Vokietijos Federacinė Respublika ir bendrovės *Infineon* teigia, kad pirmasis pagrindas yra nepagrįstas.

Teisingumo Teismo vertinimas

57 Pirmajame pagrinde, pateiktame grindžiant priešpriešinius apeliacinius skundus, Komisija ginčija skundžiamo sprendimo 37–44 punktuose Bendrojo Teismo pateikto vertinimo pagrįstumą. Jos teigimu, priešingai, nei šiuose punktuose nusprendė Bendrasis Teismas, bendrovių *Infineon* ieškinio dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo pareiškimo terminas turėjo būti pradėtas skaičiuoti ne nuo minėto sprendimo paskelbimo Oficialiajame leidinyje dienos, bet nuo tos dienos, kai šios bendrovės faktiškai sužinojo apie šį sprendimą.

58 Šiuo aspektu reikia konstatuoti, kad skundžiamo sprendimo 37–44 punktuose Bendrasis Teismas atmetė Komisijos pateiktą nepriimtinumu grindžiamą prieštaravimą, susijusį su tuo, kad bendrovių *Infineon* pareikštas ieškinys dėl ginčijamo sprendimo panaikinimo tariamai pareikštas pavėluotai.

59 Iš kartu aiškinamų to sprendimo 37–39 punktų matyti, kad Bendrasis Teismas laikėsi nuomonės, jog nagrinėjamu atveju ieškinio pareiškimo terminas pradedamas skaičiuoti nuo ginčijamo sprendimo paskelbimo Oficialiajame leidinyje dienos, t. y. 2019 m. sausio 16 d., ir kad šio termino buvo laikytasi.

60 Grįsdamas šią išvadą Bendrasis Teismas minėto sprendimo 38 punkte priminė, kad sužinojimo apie aktą datos, kaip šio termino skaičiavimo pradžios, kriterijus yra subsidiarus, palyginti su akto paskelbimo ar pranešimo apie jį kriterijais. Pabrėždamas, kad paskelbimas nebuvo ginčijamo sprendimo įsigaliojimo sąlyga, to paties sprendimo 39 punkte jis pažymėjo, kad šis sprendimas turėjo būti paskelbtas Oficialiajame leidinyje pagal Reglamento 2015/1589 32 straipsnio 3 dalį, todėl bendrovės *Infineon* galėjo pagrįstai tikėtis, kad tas sprendimas bus paskelbtas.

61 Šiuo aspektu primintina, kad pagal SESV 263 straipsnio šeštą pastraipą „šiame straipsnyje numatyti ieškiniai pateikiami per du mėnesius nuo to akto paskelbimo arba nuo pranešimo apie jį ieškovui dienos arba, jei to nebuvo padaryta, nuo tos dienos, kai ieškovas apie jį sužinojo“.

62 Iš šios nuostatos formuluotės, ypač iš žodžių „[atitinkamai]“ ir „jei to nebuvo padaryta“, aiškiai matyti, kad ieškinio pareiškimo termino eigos pradžia nustatoma atsižvelgiant į nagrinėjamą situaciją ir kad trys kriterijai, kuriais remiantis gali būti pradėtas skaičiuoti šis terminas, yra hierarchinio pobūdžio.

63 Taigi ieškinio dėl panaikinimo pareiškimo terminas visų pirma pradedamas skaičiuoti nuo akto paskelbimo arba pranešimo apie jį ieškovui. Pagal minėtos nuostatos struktūrą šie du pagrindiniai kriterijai yra lygiaverčiai, t. y. nė vienas iš šių kriterijų nėra subsidiarus kito kriterijaus atžvilgiu (šiuo klausimu žr. 2017 m. gegužės 17 d. Sprendimo *Portugalija* / *Komisija*, C-339/16 P, EU:C:2017:384, 38 punktą).

64 Kita vertus, kaip Bendrasis Teismas teisingai pažymėjo skundžiamo sprendimo 38 punkte, sužinojimo apie ginčijamą aktą datos, kaip ieškinio pareiškimo termino eigos pradžios, kriterijus yra subsidiarus, palyginti su šio akto paskelbimo arba pranešimo apie jį kriterijais (šiuo klausimu žr. 1998 m. kovo 10 d. Sprendimo *Vokietija / Taryba*, C-122/95, EU:C:1998:94, 35 punktą), o tai, beje, šioje byloje neginčijama.

65 Šiuo atveju ginčijamas sprendimas, kuriuo užbaigiama formali valstybės pagalbos tyrimo procedūra, buvo skirtas atitinkamai valstybei narei, t. y. Vokietijos Federacinei Respublikai, ir apie jį jai pranešta pagal SESV 297 straipsnio 2 dalies trečią pastraipą. Atitinkamai šis sprendimas buvo paskelbtas Oficialiajame leidinyje pagal Reglamento 2015/1589 32 straipsnio 3 dalį.

66 Tokiu atveju iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad akto, apie kurį turėjo būti pranešta, adresatui, t. y. atitinkamai valstybei narei, terminas pareikšti ieškinį dėl panaikinimo pradedamas skaičiuoti nuo šio pranešimo dienos, net jei aktas taip pat skelbiamas Oficialiajame leidinyje (šiuo klausimu žr. 2017 m. gegužės 17 d. Sprendimo *Portugalija* / *Komisija*, C-339/16 P, EU:C:2017:384, 37 punktą).

67 Vis dėlto iš pažodinio, teleologinio ir kontekstinio SESV 263 straipsnio šeštos pastraipos, siejamos su Teisingumo Teismo jurisprudencija, aiškinimo matyti, kad kitų suinteresuotųjų šalių, kaip antai bendrovių *Infineon*, ieškinio dėl panaikinimo pareiškimo terminas pradedamas skaičiuoti nuo akto paskelbimo Oficialiajame leidinyje, įskaitant atvejus, kai šis paskelbimas grindžiamas ne SESV 297 straipsnio 2 dalies antra pastraipa, o antrinės teisės nuostata, kaip antai Reglamento 2015/1589 32 straipsnio 3 dalimi.

68 Pirma, reikia konstatuoti, kad SESV 263 straipsnio šeštos pastraipos formuluotėje aktų „paskelbimas“ nurodomas bendrai (šiuo klausimu žr. 2013 m. rugsėjo 26 d. Sprendimo *PPG ir SNF / ECHA*, C-625/11 P, EU:C:2013:594, 31 punktą). Taigi šioje formuluotėje šiai sąvokai nenustatyta jokios konkrečios sąlygos, visų pirma kiek tai susiję su pareigos paskelbti teisiniu pagrindu.

69 Šiuo aspektu pažymėtina, kad, kaip teigia Komisija, Teisingumo Teismas, be kita ko, yra nusprendęs, jog sąvoka „paskelbimas“, kaip ji suprantama pagal SESV 263 straipsnio šeštą pastraipą, reiškia paskelbimą Oficialiajame leidinyje, kuris yra akto įsigaliojimo sąlyga ir yra numatytas SESV (šiuo klausimu žr. 2017 m. gegužės 17 d. Sprendimo *Portugalija / Komisija*, C-339/16 P, EU:C:2017:384, 36 punktą, 2019 m. sausio 31 d. Nutarties *Iordăchescu / Parlamentas ir kt.*, C-426/18 P, EU:C:2019:89, 22 punktą ir 2019 m. rugsėjo 5 d. Nutarties *Fryč / Komisija*, C-230/19 P, EU:C:2019:685, 15 punktą).

70 Vis dėlto, priešingai, nei teigia Komisija, iš to negalima daryti išvados, kad sąvoka „paskelbimas“, kaip ji suprantama pagal SESV 263 straipsnio šeštą pastraipą, apima tik šį atvejį.

71 Šio sprendimo 69 punkte nurodyta jurisprudencija negali būti aiškinama atskirai, ji yra dalis Teisingumo Teismo jurisprudencijos, kurioje sąvoka „paskelbimas“, kaip ji suprantama pagal SESV 263 straipsnio šeštą pastraipą, aiškinama plačiai. Taigi, be tame 69 punkte nurodyto atvejo, ši sąvoka apima ginčijamo akto paskelbimą Oficialiajame leidinyje, kuris išplaukia ne iš Sutartyje nustatytos pareigos, bet iš nuolatinės Europos Sąjungos institucijų praktikos (šiuo klausimu žr. 1998 m. kovo 10 d. Sprendimo *Vokietija / Taryba*, C-122/95, EU:C:1998:94, 36 ir 39 punktus) arba antrinės teisės nuostatos, kaip antai Reglamento 2015/1589 32 straipsnio 3 dalies (šiuo klausimu žr. 2008 m. lapkričio 25 d. Nutarties *S.A.BA.R. / Komisija*, C-501/07 P, EU:C:2008:652,

23 punktą), ar net paskelbimą Sąjungos institucijos, įstaigos ar organo interneto svetainėje, kai tai numatyta antrinėje teisėje (šiuo klausimu žr. 2013 m. rugsėjo 26 d. Sprendimo *PPG ir SNF / ECHA*, C-625/11 P, EU:C:2013:594, 30–32 punktus).

72 Antra, kalbant apie SESV 263 straipsnio šeštos pastraipos tikslus, reikia priminti, kad pagal suformuotą jurisprudenciją ieškinio pareiškimo terminai pagal šią nuostatą yra imperatyvūs ir šalys bei teismas neturi dėl jų diskrecijos. Jie buvo nustatyti siekiant užtikrinti teisinį saugumą ir išvengti begalinio teisinių pasekmių sukeliančių Sąjungos aktų kvestionavimo, taip pat bet kokios diskriminacijos ar savivalės vykdant teisingumą (šiuo klausimu žr. 1967 m. gruodžio 12 d. Sprendimo *Muller-Collignon / Komisija*, 4/67, EU:C:1967:51, p. 479, 1997 m. sausio 23 d. Sprendimo *Coen*, C-246/95, EU:C:1997:33, 21 punktą, 2010 m. lapkričio 16 d. Nutarties *Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert / Komisija*, C-73/10 P, EU:C:2010:684, 52 punktą ir 2019 m. sausio 31 d. Nutarties *Iordăchescu / Parlamentas ir kt.*, C-426/18 P, EU:C:2019:89, 21 punktą).

73 Viena vertus, kalbant apie sprendimą, kaip antai ginčijamą sprendimą, kuriuo užbaigiama formali valstybės pagalbos tyrimo procedūra, atrodo, kad, skirtingai nei sužinojimo data, akto paskelbimo Oficialiajame leidinyje data, siekiant teisinio tikrumo, gali būti objektyviai ir tiksliai nustatyta visų suinteresuotųjų šalių, kurioms nebuvo pranešta apie šį sprendimą, atžvilgiu. Šiuo aspektu nesvarbu, ar šalys galėjo susipažinti su šiuo aktu iki jo paskelbimo.

74 Be to, tai paaiškina, kodėl, atsižvelgiant į bendrą SESV 263 straipsnio šeštos pastraipos struktūrą ir siekiant teisinio saugumo, paskelbimo datai teikiama pirmenybė prieš sužinojimo datą, kuri, kaip priminta šio sprendimo 64 punkte, yra subsidiarus ieškinio pareiškimo termino pradžios kriterijus. Taigi negalima pritarti Komisijai, kuri iš tikrųjų siūlo pakeisti šių dviejų SESV 263 straipsnio šeštoje pastraipoje nurodytų kriterijų santykį.

75 Kita vertus, priešingai, nei teigia Komisija, šio sprendimo 67 ir 71 punktuose pateiktas aiškinimas taip pat leidžia išvengti bet kokios diskriminacijos ar savivalės vykdant teisingumą ir taip užtikrinti valstybės pagalbos gavėjų ir konkuruojančių įmonių procesinę lygybę. Visoms šioms suinteresuotosioms šalims ieškinio pareiškimo terminas pradedamas skaičiuoti nuo tos pačios dienos, t. y. nuo sprendimo paskelbimo Oficialiajame leidinyje. Be to, kadangi Komisija yra tokio sprendimo autorė ir turi pareigą jį paskelbti Oficialiajame leidinyje, ji negali pagrįstai remtis argumentu, susijusiu su tariama nelygybe jos nenaudai.

76 Trečia, kalbant apie kontekstą, Sutarčių struktūra taip pat paneigia Komisijos siūlomą griežtą sąvokų „paskelbimas“, vartojamų atitinkamai SESV 263 straipsnio šeštoje pastraipoje ir 297 straipsnio 2 dalies antroje pastraipoje, paralelę. Šiuo aspektu pakanka konstatuoti, kad nors šias dvi nuostatas apima SESV šeštosios dalies I antraštinė dalis, jomis reglamentuojamas ne tas pats dalykas. Pirmoji yra jos 1 skyriuje, skirtame institucijoms, o konkrečiau – jo 5 skirsnyje, skirtame Europos Sąjungos Teisingumo Teismui, o antroji yra 2 skyriuje, skirtame Sąjungos teisės aktams ir jų priėmimo procedūroms.

77 Dėl visų šių priežasčių darytina išvada, kad skundžiamo sprendimo 37–44 punktuose Bendrasis Teismas teisingai nusprendė, jog ieškinio pareiškimo terminas bendrovių *Infineon* atveju prasidėjo ginčijamo sprendimo paskelbimo Oficialiajame leidinyje dieną.

78 Taigi pirmasis priešpriešinių apeliacinių skundų pagrindas turi būti atmestas kaip nepagrįstas.

Dėl antrojo pagrindo

Šalių argumentai

79 Antrajame pagrinde, pateiktame grindžiant priešpriešinius apeliacinius skundus, Komisija kaltina Bendrąjį Teismą tuo, kad jis padarė teisės klaidą skundžiamo sprendimo 42 punkte.

80 Skundžiamo sprendimo 42 punkte teigdamas, kad „nebuvo įrodyta, jog šiuo atveju [bendrovės *Infineon*] turėjo „nepaneigiamų žinių“ apie ginčijamą sprendimą“ prieš jį paskelbiant, Bendrasis Teismas iškraipė faktines aplinkybes ir įrodymus. Atsižvelgiant į Komisijos Bendrajame Teisme pateiktus įrodymus, akivaizdu, kad šios bendrovės sužinojo apie ginčijamo sprendimo egzistavimą prieš jį paskelbiant Oficialiajame leidinyje, t. y. vėliausiai 2018 m. rugsėjo 26 d.

81 Vokietijos Federacinė Respublika mano, jog atsižvelgiant į tai, kad pirmasis apeliacinių skundų pagrindas yra nepagrįstas, antrasis pagrindas neturi reikšmės šių apeliacinių skundų nagrinėjimo baigčiai. Bendrovės *Infineon* laikosi nuomonės, kad antrasis pagrindas yra nepagrįstas.

Teisingumo Teismo vertinimas

82 Skundžiamo sprendimo 42 punkte Bendrasis Teismas pažymėjo, jog „bet kuriuo atveju nebuvo įrodyta, jog šioje byloje [bendrovės *Infineon*] turėjo „nepaneigiamų žinių“ apie ginčijamą sprendimą“.

83 Šiuo aspektu žodžių junginys „bet kuriuo atveju“ rodo, kad šis motyvas yra perteklinis skundžiamo sprendimo motyvas. Remiantis suformuota jurisprudencija, dėl Bendrojo Teismo sprendimo perteklinių motyvų pateikti argumentai negali lemti šio sprendimo panaikinimo, todėl yra nereikšmingi (2023 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *United Parcel Service / Komisija*, C-297/22 P, EU:C:2023:1027, 55 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

84 Taigi antrasis priešpriešinių apeliacinių skundų pagrindas turi būti atmestas kaip nereikšmingas.

85 Vadinasi, priešpriešiniai apeliaciniai skundai turi būti atmesti visos apimties.

Dėl pagrindinių apeliacinių skundų

86 Grįsdama apeliacinį skundą byloje C-794/21 P Vokietijos Federacinė Respublika, palaikoma bendrovių *Infineon*, nurodo vienintelį pagrindą, susijusį su SESV 107 straipsnio 1 dalies pažeidimu.

87 Grįsdamos apeliacinį skundą byloje C-800/21 P bendrovės *Infineon* nurodo du pagrindus, susijusius su, pirma, SESV 107 straipsnio 1 dalies pažeidimu ir, antra, nacionalinės teisės ir faktinių aplinkybių iškraipymu. Vokietijos Federacinė Respublika pritaria bendrovių *Infineon* nurodytam pirmajam pagrindui.

Dėl vienintelio pagrindo byloje C-794/21 P ir pirmojo pagrindo byloje C-800/21 P

88 Pateikdamos vienintelį pagrindą byloje C-794/21 P ir pirmąjį pagrindą byloje C-800/21 P atitinkamai Vokietijos Federacinė Respublika ir bendrovės *Infineon* kaltina Bendrąjį Teismą pažeidus SESV 107 straipsnio 1 dalį, nes jis klaidingai nusprendė, kad ginčijamas atleidimas nuo mokesčių yra pagalba, suteikta iš „valstybinių išteklių“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą.

89 Vokietijos Federacinės Respublikos nurodytą vienintelį pagrindą sudaro trys dalys, susijusios su, pirma, teisiniu kriterijumi, leidžiančiu įvertinti priemonės, suteiktos iš „valstybinių išteklių“, buvimą, antra, privalomo mokesčio buvimu ir, trečia, valstybės kontrole.

90 Pirmasis bendrovių *Infineon* pagrindas gali būti padalytas į keturis prieštaravimus, kurių pirmieji trys iš esmės susiję su pirmesniame punkte nurodytu teisiniu kriterijumi, o ketvirtasis – su privalomo mokesčio buvimu.

Dėl teisinio kriterijaus, pagal kurį vertinamas priemonės, suteiktos iš „valstybinių išteklių“, buvimas

– *Šalių argumentai*

91 Vokietijos Federacinės Respublikos vienintelio pagrindo pirmoje dalyje ir bendrovių *Infineon* pirmojo pagrindo pirmuose trijuose prieštaravimuose Bendrasis Teismas iš esmės kaltinamas tuo, kad vertindamas nagrinėjamų išteklių valstybinį pobūdį taikė klaidingą teisinį kriterijų.

92 Pirma, Teisingumo Teismui pateiktose rašytinėse pastabose Vokietijos Federacinė Respublika ginčijo skundžiamo sprendimo 63–65 bei 77 punktus, motyvuodama tuo, kad Bendrasis Teismas klaidingai nusprendė, jog, siekiant nustatyti, ar ištekliai yra valstybiniai, vartotojams ar galutiniams klientams tenkančio privalomo mokesčio buvimas ir valstybės vykdoma lėšų ar šių lėšų valdytojų kontrolė yra du elementai, kurie „yra alternatyvūs“, todėl jam pakako patikrinti, ar ginčijama priemoka yra privalomas mokestis, kurį galima prilyginti parafiskaliniam mokesčiui. Priešingai, kaip matyti iš jurisprudencijos, suformuotos, be kita ko, 2008 m. liepos 17 d. Sprendime *Essent Netwerk Noord ir kt.* (C-206/06, EU:C:2008:413, 66, 69, 70, 72 ir 75 punktai), 2019 m. kovo 28 d. Sprendime *Vokietija / Komisija* (C-405/16 P, EU:C:2019:268, 72 punktas), 2019 m. gegužės 15 d. Sprendime *Achema ir kt.* (C-706/17, EU:C:2019:407) ir 2021 m. rugsėjo 16 d. Sprendime *FVE Holýšov I ir kt. / Komisija* (C-850/19 P, EU:C:2021:740), tai yra kumuliaciniai kriterijai.

93 Be to, Vokietijos Federacinės Respublikos nuomone, toks alternatyviais kriterijais grindžiamas Bendrojo Teismo aiškinimas prieštarauja skundžiamo sprendimo 98–110 punktams, kuriuose Bendrasis Teismas nagrinėjo valstybės kontrolės buvimą, nors jau buvo konstatavęs privalomo mokesčio buvimą.

94 Antra, Vokietijos Federacinės Respublikos teigimu, šio Bendrojo Teismo požiūrio taip pat nepatvirtina SESV 30 ir 110 straipsniai, kuriais iš esmės siekiama panaikinti ir uždrausti protekcionistines priemones.

95 Trečia, Vokietijos Federacinė Respublika tvirtina, kad SESV 107 straipsnio 1 dalies aiškinimas, pagal kurį reikia preziumuoti, jog bet koks mokestis yra valstybės kilmės, neatsižvelgiant į šia nuostata siekiamus tikslus, yra teisiškai klaidingas. Toks aiškinimas lemia Sutartyse nenumatytą

pasekmę, t. y. kad bet koks rinkos kainų reguliavimas lemia valstybinių išteklių naudojimą, todėl apie jį turi būti pranešta pagal SESV 108 straipsnį. Toks reguliavimas patenka į laisvo prekių judėjimo, o ne į valstybės pagalbos taisyklių taikymo sritį.

96 Savo ruožtu bendrovės *Infineon* kaltina Bendrąjį Teismą tuo, kad skundžiamo sprendimo 63 punkte vertindamas išteklių valstybinį pobūdį jis klaidingai rėmėsi dviem pagrindiniais elementais, t. y. pirma, vartotojams ar galutiniams klientams taikomo privalomo mokesčio buvimu ir, antra, valstybės vykdoma sistemos administravimo kontrole.

97 Grįsdamos šį teiginį šios bendrovės pabrėžia, pirma, kad pagal suformuotą jurisprudenciją tik pagalba, kurios finansavimas „valstybei kainuoja“, yra pagalba, suteikta iš „valstybinių išteklių“, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį. Taigi nepakanka, kad valstybės priemone įpareigojama naudoti privačius išteklius.

98 Antra, minėtos bendrovės tvirtina, kad svarbus kriterijus siekiant atskirti valstybinius išteklius nuo privačių išteklių yra pakankamai tiesioginio ryšio su valstybės biudžetu buvimas. Nesant tokio ryšio, privalomo privačių išteklių perskirstymo, kuris nustatytas valstybės priemonėmis, neturi apimti sąvoka „valstybiniai ištekliai“.

99 Trečia, šio ryšio buvimą reikia nustatyti kiekvienu konkrečiu atveju, atsižvelgiant į Teisingumo Teismo jurisprudenciją, o į ją Bendrasis Teismas esą neatsižvelgė. Pagal šią jurisprudenciją minėtas ryšys egzistuoja, kai valstybė naudojasi viešosios valdžios prerogatyvomis, kad surinktų privalomą įmoką, pavyzdžiui, kai ji teisės aktais tiesiogiai nustato šios įmokos dydį jos mokėtojams arba numato administracines nuobaudas už pareigos sumokėti įmoką nevykdymą. Ryšys taip pat gali būti nustatytas tais atvejais, kai galima perteklinė surinktų lėšų suma turi būti pervesta į valstybės biudžetą, kai valstybė suteikia valstybės garantiją arba kai lėšas valdanti bendrovė priklauso valstybei. Kita vertus, pakankamai tiesioginio ryšio tarp privalomos įmokos ir valstybės biudžeto nėra, kai valstybė neatsisako jokių išteklių arba kai privalomi mokesčiai išlieka privatūs visą jų mokėjimo kelią. Todėl, priešingai, nei Bendrasis Teismas nusprendė skundžiamo sprendimo 77 punkte, teisės aktuose nustatytos privalomos tvarkos nepakanka tam, kad būtų konstatuotas „valstybinių išteklių“, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, egzistavimas.

100 Komisija mano, kad Vokietijos Federacinės Respublikos nurodyto vienintelio pagrindo pirma dalis yra nereikšminga. Ji teigia, kad pirmaisiais trimis bendrovių *Infineon* pirmojo pagrindo prieštaravimais siekiama tik pateikti Teisingumo Teismo jurisprudencijos aiškinimą, beje, klaidingą, ir juos reikia nagrinėti kartu su ketvirtu šio pagrindo prieštaravimu.

– *Teisingumo Teismo vertinimas*

101 Vokietijos Federacinė Respublika ir bendrovės *Infineon* iš esmės kaltina Bendrąjį Teismą tuo, kad jis taikė klaidingą teisinį kriterijų, kai nustatė, ar dėl ginčijamos priemokos gautos sumos yra suteiktos iš „valstybinių išteklių“, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.

102 Pagal suformuotą jurisprudenciją, norint priemonę kvalifikuoti kaip „valstybės pagalbą“, kaip ji suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, turi būti tenkinamos keturios sąlygos, t. y. turi būti valstybės intervencija arba panaudoti „valstybiniai ištekliai“, ši intervencija turi galėti daryti poveikį valstybių narių tarpusavio prekybai, minėta intervencija turi suteikti atrankinį pranašumą

jos gavėjui ir šia intervencija turi būti iškraipoma ar gali būti iškraipyta konkurencija (2023 m. sausio 12 d. Sprendimo *DOBELES HES*, C-702/20 ir C-17/21, EU:C:2023:1, 31 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

103 Kiek tai susiję su pirmąja iš šių sąlygų, iš suformuotos jurisprudencijos matyti, kad priemonė gali būti laikoma valstybės arba „iš valstybinių išteklių“ suteikta pagalba, jei, pirma, ji suteikta tiesiogiai ar netiesiogiai iš šių išteklių ir, antra, priskirtina valstybei narei (2023 m. sausio 12 d. Sprendimo *DOBELES HES*, C-702/20 ir C-17/21, EU:C:2023:1, 32 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

104 Konkrečiai kalbant apie sąlygą, kad nauda turi būti suteikta „iš valstybinių išteklių“, pažymėtina, kad Teisingumo Teismas savo jurisprudencijoje suformulavo du kriterijus, leidžiančius nustatyti, kad lėšos, iš kurių pagal nacionalinės teisės aktus suteikiama mokesčių lengvata, yra „valstybiniai ištekliai“, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį (šiuo klausimu žr. 2023 m. sausio 12 d. Sprendimo *DOBELES HES*, C-702/20 ir C-17/21, EU:C:2023:1, 34, 38, 39 ir 42 punktus).

105 Taigi, pirma, lėšos, gautos iš mokesčių ar kitų pagal nacionalinės teisės aktus privalomų rinkliavų ir administruojamos bei skirstomos pagal šiuos teisės aktus, yra „valstybiniai ištekliai“, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį (2023 m. sausio 12 d. Sprendimo *DOBELES HES*, C-702/20 ir C-17/21, EU:C:2023:1, 38 punktas).

106 Pagal Teisingumo Teismo jurisprudenciją, kurioje patikslintas šis kriterijus, sumos, gautos dėl kainos priedo, kurį valstybė nustatė elektros energijos pirkėjams, prilygsta mokesčiui, kuriuo apmokestinama elektros energija, ir jos yra „valstybiniai ištekliai“, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį. Kad būtų taip kvalifikuojamos, lėšos turi būti gautos iš atitinkamos valstybės narės teisės aktuose nustatytų privalomų įmokų ir turi būti administruojamos bei skirstomos pagal šiuos teisės aktus, neatsižvelgiant į tai, ar pagal nacionalinę teisę finansavimo mechanizmas siaurąja prasme priskirtinas prie fiskalinių rinkliavų kategorijos. Kita vertus, nepakanka, kad tinklo operatoriai į elektros energijos pardavimo savo galutiniams vartotojams kainą įtraukia papildomas išlaidas, atsiradusias dėl jų pareigos pirkti iš tam tikrų energijos šaltinių pagamintą elektros energiją teisės aktuose nustatytais tarifais, jei šį kompensavimą lemia ne teisinė prievolė, o tik praktika. Tokiu atveju mokestis negalėtų būti laikomas privalomu (šiuo klausimu žr. 2023 m. sausio 12 d. Sprendimo *DOBELES HES*, C-702/20 ir C-17/21, EU:C:2023:1, 34–37 punktus ir juose nurodytą jurisprudenciją).

107 Antra, to, kad valstybė atlieka nuolatinę lėšų kontrolę, taigi jomis disponuoja kompetentingos nacionalinės institucijos, pakanka, kad jos būtų laikomos „valstybiniais ištekliais“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą (2023 m. sausio 12 d. Sprendimo *DOBELES HES*, C-702/20 ir C-17/21, EU:C:2023:1, 39 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

108 Šio sprendimo 105 ir 107 punktuose nurodyti kriterijai yra alternatyvūs ir leidžia nustatyti, ar priemonė yra suteikta panaudojant „valstybinius išteklius“, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį (šiuo klausimu žr. 2023 m. sausio 12 d. Sprendimo *DOBELES HES*, C-702/20 ir C-17/21, EU:C:2023:1, 42 punktą), kaip per teismo posėdį pripažino Vokietijos Federacinė Respublika, atsakydama į Teisingumo Teismo klausimą dėl 2023 m. sausio 12 d. Sprendimo *DOBELES HES* (C-702/20 ir C-17/21, EU:C:2023:1) apimties.

109 Vadinasi, pirma, Bendrasis Teismas nepadarė teisės klaidos, kai skundžiamo sprendimo 63–65 ir 77 punktuose nusprendė, kad valstybinis išteklių pobūdis, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, gali būti nustatytas pagal dvi alternatyvias sąlygas, iš kurių viena susijusi su vartotojams ar galutiniams klientams tenkančiu privalomu mokesčiu, o kita – su

valstybės vykdoma sistemos administravimo, visų pirma lėšų ar šių lėšų valdytojų kontrole. Atsižvelgiant į Vokietijos Federacinės Respublikos per teismo posėdį pateiktus atsakymus, reikia atmesti visus šios valstybės narės argumentus, kuriais ginčijamas šis vertinimas.

110 Be to, kiek bendrovės *Infineon* iš esmės teigia, kad Bendrasis Teismas turėjo taikyti kriterijų, susijusį su pakankamai tiesioginio ryšio tarp valstybės biudžeto ir ginčijamos priemokos buvimu, reikia konstatuoti, kad, remiantis šio sprendimo 105–107 punktuose išdėstyta Teisingumo Teismo jurisprudencija, nė vienoje iš alternatyvų, kuriomis tinkamai rėmėsi Bendrasis Teismas, toks kriterijus nenurodytas. Šiuose apeliaciniuose skunduose šios bendrovės ginčija tik tai, kad egzistuoja privalomas mokestis, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 105 punkte nurodytą jurisprudenciją, kuri turi būti vertinama atsižvelgiant į šio sprendimo 106 punkte nurodytus elementus. Jie buvo nustatyti Teisingumo Teismo jurisprudencijoje, išdėstytoje skundžiamo sprendimo 55–62 punktuose ir apibendrintoje 2023 m. sausio 12 d. Sprendimo *DOBELES HES* (C-702/20 ir C-17/21, EU:C:2023:1) 34–37 punktuose, ir tai šiuose apeliaciniuose skunduose konkrečiai neginčijama. Bendrovės *Infineon* neįrodo ir net netvirtina, kad Bendrasis Teismas tinkamai neatsižvelgė į šiuos elementus. Bet kuriuo atveju reikia pridurti, kad, kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 77 ir 78 punktų, Bendrasis Teismas, remdamasis šia jurisprudencija, iš tikrųjų siekė patikrinti, ar ginčijamą priemoką nustatė valstybė ir ar vykdant teisės aktuose nustatytą pareigą ji visa buvo perkelta galutiniams šios priemokos mokėtojams.

111 Antra, priešingai, nei teigia Vokietijos Federacinė Respublika, Bendrojo Teismo negalima kaltinti tuo, kad jis skundžiamo sprendimo 98–110 punktuose manė esant tikslinga nagrinėti, ar yra vykdoma iš ginčijamos priemokos gautų lėšų ar tinklo operatorių valstybės kontrolė, prieš tai to sprendimo 97 punkte konstatavęs, kad egzistuoja parafiskalinis mokestis arba privalomas mokestis, susijęs su valstybinių išteklių naudojimu.

112 Tiesa, Bendrasis Teismas galėjo atsisakyti šio valstybės kontrolės buvimo nagrinėjimo, atsižvelgdamas į alternatyvų dviejų jo nagrinėtų kriterijų pobūdį. Vis dėlto niekas nedraudžia Bendrajam Teismui, be kita ko, dėl tinkamo teisingumo vykdymo, tęsti motyvavimo pertekliniais argumentais, kaip antai nagrinėjamu atveju susijusiais su valstybės kontrolės buvimu, taip, kaip Teisingumo Teismas tai padarė 2023 m. sausio 12 d. Sprendimo *DOBELES HES* (C-702/20 ir C-17/21, EU:C:2023:1) 41 punkte.

113 Trečia, tiek, kiek Vokietijos Federacinė Respublika teigia, kad prezumpcija, jog bet kokio mokesčio šaltinis yra valstybė, prieštarauja SESV 107 straipsnio 1 dalies tikslams, jos argumentai grindžiami klaidinga prielaida ir klaidingu skundžiamo sprendimo aiškinimu.

114 Viena vertus, kaip matyti iš šio sprendimo 105 punkto, „valstybiniais ištekliais“, kaip jie suprantami pagal šią nuostatą, gali būti laikomos ne iš bet kokių mokesčių gaunamos lėšos, o tik tos, kurios gaunamos iš nacionalinės teisės aktuose numatyto privalomo mokesčio ir kurios valdomos ir skirstomos pagal šiuos teisės aktus. Kita vertus, kaip pažymėta šio sprendimo 110 punkte, Bendrasis Teismas, kaip matyti iš skundžiamo sprendimo 77 ir 78 punktų, konkrečiai siekė patikrinti, ar ginčijama priemoka buvo nustatyta valstybės ir ar vykdant teisės aktuose nustatytą pareigą ji visa perkeliama galutiniams šios priemokos mokėtojams.

115 Ketvirta, kiek tai susiję su Vokietijos Federacinės Respublikos pateiktais argumentais dėl SESV 30 ir 110 straipsnių, reikia konstatuoti, kad skundžiamo sprendimo 86 punkte nurodytame pertekliniame motyve, kuris pradedamas dalelyte „beje“, Bendrasis Teismas atsižvelgė į jurisprudenciją, susijusią su šiomis nuostatomis. Tuo remdamasis jis padarė išvadą, kad nesvarbu, kas turi prievolę mokėti mokestį, jei tas mokestis susijęs su nagrinėjamu produktu arba su šiam

produktui būtina veikla. Jis pridūrė, kad lemiamas veiksnys yra tai, kad mokestį renkantiems subjektams valstybė yra suteikusi įgaliojimus administruoti valstybinius išteklius, o ne tik įpareigojusi juos pirkti iš nuosavų finansinių išteklių.

116 Kadangi šiame punkte nurodytas perteklinis motyvas, jį kritikuojantys argumentai yra nereikšmingi.

117 Bet kuriuo atveju reikia konstatuoti, kad Bendrasis Teismas rėmėsi jurisprudencija, susijusia su SESV 30 ir 110 straipsniais, ne tam, kad įvertintų ginčijamą priemoką pagal šias nuostatas, o tam, kad patvirtintų savo atliktą šios priemokos analizę pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį. Taigi Bendrojo Teismo negalima kaltinti tuo, kad jis supainiojo skirtingas teisines sistemas, įtvirtintas atitinkamai pirmose dviejose SESV nuostatose ir trečioje nuostatoje.

118 Iš to, kas išdėstyta, matyti, kad Vokietijos Federacinės Respublikos vienintelio pagrindo pirmą dalį ir bendrovių *Infineon* pirmojo pagrindo pirmus tris prieštaravimus reikia atmesti kaip iš dalies nereikšmingus ir iš dalies nepagrįstus.

Dėl privalomo mokesčio buvimo

– *Šalių argumentai*

119 Vokietijos Federacinės Respublikos vienintelio pagrindo antroje dalyje ir bendrovių *Infineon* pirmojo pagrindo ketvirtame prieštaravime iš esmės teigiama, kad skundžiamo sprendimo 78–97 punktuose Bendrasis Teismas klaidingai taikė SESV 107 straipsnio 1 dalį, kai ginčijamą priemoką kvalifikavo kaip parafiskalinį mokestį arba kaip privalomą mokestį, kuris reiškia „valstybinių išteklių“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, panaudojimą.

120 Vokietijos Federacinė Respublika teigia, kad, viena vertus, be kita ko, skundžiamo sprendimo 78, 83, 84 ir 86 punktuose Bendrasis Teismas klaidingai konstatavo, jog elektros energijos tiekėjo ir galutinio vartotojo santykiai nėra lemiami konstatuojant, kad egzistuoja privalomas mokestis, remdamasis klaidingu motyvu, kad ginčijama priemoka buvo renkama ne už elektros energijos suvartojimą, o už naudojimąsi tinklu. Kita vertus, to sprendimo 85 ir 87–90 punktuose Bendrasis Teismas klaidingai, nepateikdamas jokių motyvų, rėmėsi pareiga rinkti mokestį ir iš to padarė klaidingą išvadą dėl pareigos mokėti ginčijamą priemoką pagal nacionalinę teisę. Nesant teisinės pareigos mokėti šią priemoką, ji gali būti renkama tik pagal civilinės teisės normas. Bendrojo Teismo motyvai, kuriais grindžiama ši išvada, ir ši dedukcija prieštarauja Teisingumo Teismo jurisprudencijai.

121 Bendrovės *Infineon* mano, kad Bendrasis Teismas klaidingai nusprendė, jog ginčijama priemoka yra valstybiniai ištekliai, nes ši priemoka nėra pakankamai tiesiogiai susijusi su valstybės biudžetu, todėl tai yra privatūs ištekliai.

122 Taigi, pirma, nėra jokio viešosios valdžios aktu nustatyto privalomo mokesčio ir jokios teisės aktuose nustatytos mokėjimo pareigos, tenkančios ginčijamos priemokos mokėtojui. Iki 2012 m. tinklo operatoriai turėjo ne pareigą, o tik teisę rinkti šią priemoką. Nuo tų metų šios priemokos rinkimas buvo reglamentuojamas tik 2011 m. *BNetzA* sprendimu, kuriuo nebuvo sukurta teisinė pareiga mokėti. Šiuo sprendimu valstybė tik netiesiogiai įsikišo į civilinius teisinius santykius tarp tinklo operatorių ir tinklo naudotojų. Be to, kadangi šie naudotojai nėra minėto sprendimo adresatai, jis jiems nėra privalomas. Jų negalima prilyginti galutiniams elektros energijos

vartotojams. Taigi ginčijama priemoka, renkama tarpiniame etape, nėra privalomas mokestis galutiniam elektros energijos vartotojui. Skundžiamo sprendimo 84 punkte Bendrasis Teismas neatsižvelgė į šios priemokos perkėlimo galutiniam vartotojui svarbą.

123 Antra, skundžiamo sprendimo 75 punkte Bendrasis Teismas padarė klaidingą išvadą, kad 2011 m. *BNetzA* sprendimo negaliojimas nebuvo lemiamas, nes šis sprendimas faktiškai buvo taikomas. Kadangi šis sprendimas neturėjo teisinio pagrindo Vokietijos teisėje, jis niekada nebuvo galiojantis, nes *Bundesgerichtshof* (Aukščiausiasis Federalinis Teismas) jį panaikino atgaline data nuo jo priėmimo dienos. Tik galiojančios valstybės priemonės leidžia nustatyti ryšį su valstybės biudžetu. Toks ryšys negali būti nustatytas remiantis vien 2011 m. *BNetzA* sprendimo padariniais. Be to, Bendrasis Teismas klaidingai nusprendė, kad bendrovių *Infineon* argumentas, susijęs to sprendimo negaliojimu ir pateiktas jų atsakyme į Bendrojo Teismo klausimus, yra pavėluotas.

124 Trečia, ginčijamos priemokos dydžio nenustato valstybė – jį turi apskaičiuoti privatūs tinklo operatoriai, prisiimdami riziką. Kaip Bendrasis Teismas konstatavo skundžiamo sprendimo 95 punkte, Komisija pripažino, kad nuostolius, atsiradusius dėl beviltiškų skolų tinklo naudotojo nemokumo atveju, patiria tinklo operatorius. Bendrasis Teismas padarė teisės klaidą, kai nusprendė, kad šis aspektas nėra esminis nustatant, ar buvo panaudoti valstybiniai ištekliai.

125 Ketvirta, ginčijama priemoka per visą laiką išlieka privataus pobūdžio. Tinklo operatoriai ją gauna remdamiesi tinklo naudojimo sutartimi, o ji priskirtina privatinės teisės reglamentuojamiems santykiams. Šios priemokos nemokėjimo atveju nenumatyta jokios administracinės nuobaudos. Valstybė nesuteikia jokių valstybės garantijų nesumokėjimo atveju arba tuo tuomet, kai surinktų išteklių nepakanka atleidimo nuo tinklo mokesčių sumai padengti. Valstybė neturi teisės tiesiogiai ar netiesiogiai disponuoti gautomis sumomis, o tik prižiūri, ar minėta priemoka naudojama teisėtai.

126 Komisija teigia, kad Vokietijos Federacinės Respublikos pateikti argumentai grindžiami klaidingu skundžiamo sprendimo ir Teisingumo Teismo jurisprudencijos aiškinimu ir bet kuriuo atveju yra nereikšmingi. Ji mano, kad bendrovių *Infineon* pirmojo pagrindo ketvirtas prieštaravimas yra iš dalies nereikšmingas ir bet kuriuo atveju nepagrįstas.

– *Teisingumo Teismo vertinimas*

127 Pirmiausia reikia konstatuoti, kad bendrovių *Infineon* pirmojo pagrindo ketvirtas prieštaravimas yra nereikšmingas. Šiuo prieštaravimu bendrovės iš esmės ginčija Bendrojo Teismo vertinimus, susijusius su mokesčio ar kitų privalomų rinkliavų buvimu, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 105 punkte nurodytą jurisprudenciją. Vis dėlto minėtos bendrovės visiškai neginčija Bendrojo Teismo vertinimų, susijusių su valstybės kontrolės, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 107 punkte nurodytą jurisprudenciją, buvimu ir pateiktų nagrinėjant apeliacinį skundą byloje C-800/21 P. Atsižvelgiant į alternatyvų šių dviejų kriterijų pobūdį, nurodytą šio sprendimo 108 punkte, vien valstybės kontrolės buvimo pakanka išvadai, kad ginčijama priemoka apima valstybės išteklių naudojimą, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, pateisinti.

128 Taigi bendrovės *Infineon* byloje C-794/21 P pateiktame atsiliepime į apeliacinį skundą iš esmės pakartojo argumentus, kuriais grindžiamas ketvirtas prieštaravimas, pateiktas apeliacinio skundo byloje C-800/21 P pirmajam pagrindui pagrįsti. Byloje C-794/21 P Vokietijos Federacinės Respublikos vienintelio pagrindo antra dalis, susijusi su mokesčio ar kitų privalomų rinkliavų

buvimu, negali būti iš karto atmesta kaip nereikšminga, nes trečioje šio pagrindo dalyje ji taip pat ginčija vertinimus, susijusius su valstybės kontrolės buvimu. Šiomis aplinkybėmis reikia atsižvelgti į bendrovių *Infineon* byloje C-794/21 P pateiktus argumentus.

129 Visų pirma reikia priminti, kad, kaip matyti iš šio sprendimo 105 punkte nurodytos jurisprudencijos, lėšos, gaunamos iš mokesčių ar kitų pagal nacionalinės teisės aktus privalomų rinkliavų ir administruojamos bei skirstomos pagal šiuos teisės aktus, yra „valstybiniai ištekliai“, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.

130 Nagrinėjamu atveju skundžiamo sprendimo 78–96 punktuose įvertinęs ginčijamą priemoką Bendrasis Teismas to sprendimo 97 punkte padarė išvadą, kad ši priemoka reiškia valstybinių išteklių naudojimą. Grįsdamas šią išvadą jis pažymėjo, kad 2011 m. *BNetzA* sprendime skirstomojo tinklo operatoriams buvo nustatyta pareiga rinkti ginčijamą priemoką iš tinklo naudotojų ir atitinkamas pajamas pervesti perdavimo tinklo operatoriams. Jis taip pat konstatavo, kad šios priemokos mechanizmas užtikrino, kad tinklo operatoriams būtų visiškai kompensuoti dėl ginčijamo atleidimo nuo mokesčių patirti nuostoliai, nes šios priemokos dydis buvo pritaikytas prie dėl šio atleidimo reikalingų išteklių kiekio. Jis pabrėžė, kad šis dydis buvo nustatomas pagal 2011 m. *BNetzA* sprendime nustatytą metodą, patikslinant, kad dėl 2012 m. tame sprendime buvo apibrėžtas pradinis tos priemokos dydis.

131 Vokietijos Federacinė Respublika ir bendrovės *Infineon* ginčija šiuos vertinimus, pateikdamos keturias argumentų grupes.

132 Pirma, reikia išnagrinėti argumentą, kuriuo bendrovės *Infineon* kaltina Bendrąjį Teismą tuo, kad šis remdamasis 2011 m. *BNetzA* sprendimu padarė išvadą dėl pareigos rinkti ginčijamą priemoką buvimo, nors Vokietijos teismai šį sprendimą pripažino negaliojančiu.

133 Šiuo aspektu, pirma, skundžiamo sprendimo 75 punkte, Bendrasis Teismas konstatavo, kad argumentas dėl 2011 m. *BNetzA* sprendimo poveikio nebuvimo jam buvo pateiktas pavėluotai.

134 Šioje išvadoje nėra jokios teisės klaidos.

135 Neginčytina, kad Bendrajame Teisme bendrovės *Infineon* šį argumentą pateikė tik atsakydamos į Bendrojo Teismo pateiktus klausimus. Be to, šis argumentas negali būti laikomas pirmojoje instancijoje pareikštame ieškinyje nurodyto pirmojo pagrindo, susijusio su „valstybės pagalbos“, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, nebuvimu, išplėtojimu, nes šiuo pagrindu ne buvo kvestionuojamas 2011 m. *BNetzA* sprendimo sukeltas poveikis, o kritikuoti vertinimai, kuriuos Komisija padarė remdamasi tuo sprendimu. Todėl, pripažindamas tą argumentą nepriimtinu dėl to, kad jis pateiktas pavėluotai, Bendrasis Teismas teisingai taikė Procedūros reglamento 84 straipsnio 1 dalies nuostatas.

136 Antra, bet kuriuo atveju reikia pažymėti, kad šio sprendimo 132 punkte nurodytiems argumentams negalima pritarti.

137 Kaip Bendrasis Teismas iš esmės teisingai nusprendė skundžiamo sprendimo 75 punkte, nei galimas pagalbos schemos neteisėtumas pagal nacionalinę teisę, nei jos panaikinimas nepašalina jos „valstybės pagalbos“ pobūdžio, nes, nepaisant tokio neteisėtumo ar panaikinimo, tokia schema sukėlė praktinių pasekmių (šiuo klausimu žr. 2005 m. kovo 3 d. Sprendimo *Heiser*, C-172/03, EU:C:2005:130, 38 punktą ir 2016 m. gruodžio 21 d. Sprendimo *Komisija / Aer Lingus ir Ryanair Designated Activity*, C-164/15 P ir C-165/15 P, EU:C:2016:990, 69 punktą). Be to, kaip

Bendrasis Teismas taip pat teisingai pažymėjo tame punkte, valstybės pagalbos taisyklių veiksmingumas būtų labai susilpnintas, jeigu jų būtų galima netaikyti vien dėl to, kad pagalbos priemonė, kuri praktiškai buvo taikoma, vėliau buvo pripažinta negaliojančia *ab initio*. Taigi šiuo atžvilgiu neturi reikšmės tai, kad galimas pagalbos schemos panaikinimas yra retroaktyvus, nes tam tikrą laikotarpį schema buvo taikoma praktiškai (pagal analogiją žr. 2012 m. lapkričio 6 d. Sprendimo *Komisija / Vengrija*, C-286/12, EU:C:2012:687, 44 ir 45 punktus).

138 Antra, Federacinė Respublika ir bendrovės *Infineon* teigia, kad Bendrasis Teismas klaidingai konstatavo, jog egzistuoja galutiniams vartotojams, kurie buvo klaidingai apibrėžti kaip apimantys ir tinklo naudotojus, tenkanti pareiga mokėti ginčijamą priemoką.

139 Pirma, kiek tai susiję su galutinių ginčijamos priemokos mokėtojų nustatymu, Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 83 punkte nusprendė, kad ši priemoka susijusi tik su tinklo operatorių ir tinklo naudotojų santykiais, nes ji renkama už naudojimąsi tinklu, o ne už suvartotą elektros energiją. Tuo remdamasis to sprendimo 84 punkte jis padarė išvadą, kad klausimas, ar elektros energijos tiekėjai savo ruožtu privalėjo perkelti tą priemoką galutiniams elektros energijos vartotojams, neturi reikšmės. Anot jo, galutiniai priemokos mokėtojai buvo tinklo naudotojai, t. y. patys tiekėjai ir galutiniai vartotojai, tiesiogiai prijungti prie tinklo, o ne kiti galutiniai vartotojai.

140 Šiuo aspektu argumentas, jog ginčijama priemoka renkama už naudojimąsi tinklu, ir argumentas, kad tinklo naudotojai turi būti laikomi galutiniais vartotojais, turi būti vertinami atsižvelgiant į faktines aplinkybes. Teisingumo Teismas neturi tikrinti tokio vertinimo, jeigu nesiremiama iškraipymu.

141 Iš SESV 256 straipsnio 1 dalies antros pastraipos ir Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmos pastraipos matyti, kad apeliacinis skundas paduodamas tik teisės klausimais. Todėl tik Bendrasis Teismas turi jurisdikciją nustatyti ir vertinti bylai reikšmingas faktines aplinkybes ir įrodymus. Faktinių aplinkybių ir įrodymų vertinimas, išskyrus tuos atvejus, kai jie buvo iškraipyti, nėra teisės klausimas, dėl kurio galima pateikti apeliacinį skundą Teisingumo Teismui (2021 m. kovo 4 d. Sprendimo *Komisija / Fútbol Club Barcelona*, C-362/19 P, EU:C:2021:169, 46 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija).

142 Antra, kiek tai susiję su tinklo naudotojų mokėjimo pareigos egzistavimu, iš skundžiamo sprendimo 85 ir 87–89 punktų matyti, kad Bendrasis Teismas pritarė Komisijos išvadoms, pagal kurias 2011 m. *BNetzA* sprendime skirstomojo tinklo operatoriams buvo nustatyta pareiga rinkti ir perkelti ginčijamą priemoką, ir kad tame sprendime numatyta iš šios priemokos gautas pajamas kas mėnesį pervesti įvairiems perdavimo tinklo operatoriams. Tuo remdamasis jis padarė išvadą, kad ginčijama priemoka, kurią administracinė institucija nustatė norminiu aktu, buvo privaloma tinklo naudotojams.

143 Iš Bendrojo Teismo konstatuotų faktinių aplinkybių, kurių Teisingumo Teismas neturi tikrinti, matyti, kad 2011 m. *BNetzA* sprendime skirstomojo tinklo operatoriams buvo nustatyta pareiga rinkti ginčijamą priemoką iš tinklo naudotojų. Atsižvelgiant į skundžiamo sprendimo 12, 67 ir 94 punktuose Bendrojo Teismo konstatuotas faktines aplinkybes, taip pat neginčytina, kad Teisingumo Teismas neturi tikrinti, ar tame sprendime buvo numatytas metodas, pagal kurį ginčijamos priemokos dydį dėl kiekvienų metų turėjo nustatyti perdavimo tinklo operatoriai.

144 Turint omenyje šio sprendimo 106 punkte primintą jurisprudenciją, reikia konstatuoti, kad sumos, gautos iš privalomo mokesčio, kuris, kaip antai ginčijama priemoka, nustatytas norminiu aktu, kuriame nurodyti subjektai, net jeigu jie yra privatūs, atsakingi už šio mokesčio surinkimą iš mokėtojų, taip pat nustatytų šiame akte, ir kuriame apibrėžtas šio mokesčio dydžio nustatymo ir jo metinio tikslinimo metodas, net jeigu jis bendras, yra „valstybiniai ištekliai“, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį. Konkrečiai kalbant, kadangi šio mokesčio šaltinis yra norminis aktas, kuriuo tinklo operatoriai įpareigojami jį rinkti, negalima tvirtinti, kad šis mokestis yra tik praktikos rezultatas.

145 Šiuo aspektu nesvarbu, kad norminiame akte numatyta tik tinklo operatorių pareiga rinkti ginčijamą priemoką, aiškiai nenurodant tinklo naudotojų pareigos ją mokėti. Teisinės prievolės rinkti minėtą priemoką veiksmingumas neišvengiamai reiškia simetrišką šio mokesčio mokėtojų pareigą jį mokėti.

146 Iš to, kas išdėstyta, taip pat matyti, kad aplinkybė, jog rinkliava, kaip antai ginčijama priemoka, renkama „tarpiniu lygmeniu“, nesant elektros energijos tiekėjų pareigos perkelti ją savo galutiniams klientams, nėra lemiamas veiksnys kvalifikuojant šią priemoką kaip privalomą mokestį ar rinkliavą, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 105 punkte nurodytą jurisprudenciją.

147 Be to, tiek, kiek bendrovės *Infineon* remiasi argumentu, kad nebuvo jokios pareigos rinkti ginčijamą priemoką iki 2012 m., pakanka konstatuoti, kad, kaip matyti iš šio sprendimo 24 punkto, ginčijamas sprendimas susijęs tik su laikotarpiu nuo 2012 m. sausio 1 d. iki 2013 m. gruodžio 31 d.

148 Trečia, kiek tai susiję su išlaidų, patirtų dėl ginčijamo atleidimo nuo mokesčių, kompensavimu, viena vertus, Bendrasis Teismas, remdamasis 2011 m. *BNetzA* sprendimu, skundžiamo sprendimo 91, 92 ir 95 punktuose pritarė ginčijamame sprendime Komisijos padarytai išvadai, kad ginčijamos priemokos mechanizmas užtikrino visišką tinklo operatorių nuostolių, kurių jie patyrė dėl ginčijamo atleidimo nuo mokesčių, kompensavimą, nes šios priemokos dydis buvo pritaikytas prie išteklių, kurių reikalauja šis atleidimas, dydžio.

149 Remiantis šio sprendimo 141 punkte priminta jurisprudencija, vertinimas, kad 2011 m. *BNetzA* sprendime numatytas ginčijamos priemokos dydžio nustatymo metodas turėjo leisti padengti visas su ginčijamu atleidimu nuo mokesčių susijusias išlaidas, yra Bendrojo Teismo atliktas faktinių aplinkybių vertinimas, kurio Teisingumo Teismas apeliaciniame procese neturi tikrinti, jeigu nesiremiama iškraipymu.

150 Kita vertus, kalbėdamas apie prarastas pajamas dėl nemokumo, kurį ekonominiu požiūriu patiria skirstomojo tinklo operatoriai, Bendrasis Teismas skundžiamo sprendimo 95 punkte konstatavo, kad toks praradimas nėra pajamų netekimas, kaip tai suprantama pagal nagrinėjamą sistemą, ir jį galima pateisinti tuo, kad tinklo operatorių ir galutinių ginčijamos priemokos mokėtojų santykiai yra reglamentuojami privatinės teisės.

151 Iš Teisingumo Teismo jurisprudencijos matyti, kad lėšos, kurios surenkamos iš valstybės teisės aktuose nustatytų privalomų įnašų ir administruojamos bei skirstomos remiantis šių teisės aktų nuostatomis, gali būti laikomos „valstybiniais ištekliais“, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, net jeigu jas administruoja nuo viešosios valdžios institucijų atskiri

subjektai (2013 m. gruodžio 19 d. Sprendimo *Association Vent De Colère! ir kt.*, C-262/12, EU:C:2013:851, 25 punktas ir 2019 m. gegužės 15 d. Sprendimo *Achema ir kt.*, C-706/17, EU:C:2019:407, 54 punktas).

152 Todėl, jeigu tokiems subjektams, kaip tinklo operatoriai, taikoma pareiga rinkti atitinkamus mokesčius, aplinkybė, kad šių operatorių ir galutinių ginčijamos priemokos mokėtojų santykiai yra reglamentuojami privatinės teisės, neužkerta kelio iš šios priemokos gaunamas lėšas laikyti valstybiniais ištekliais. Tas pats pasakytina apie aplinkybę, kad nemokumo atveju pajamas, įskaitant ginčijamos priemokos nesumokėjimą, praranda minėti operatoriai. Bet kuriuo atveju bendrovės *Infineon* nenurodė jokio argumento, kuriuo konkrečiai būtų siekiama įrodyti, kad Bendrojo Teismo išvadoje, jog toks praradimas nėra pajamų netekimas, kaip tai suprantama pagal nagrinėjamą sistemą, yra padaryta teisės klaida.

153 Ketvirta, dėl bendrovių *Infineon* argumentų, susijusių su tuo, kad ginčijamos priemokos nesumokėjimo atveju nėra nustatytos sankcijos ar valstybės garantijos, ir tuo, kad valstybė neturi įgaliojimų tiesiogiai disponuoti surinktomis sumomis, pakanka konstatuoti, kad, atsižvelgiant į šio sprendimo 106 punkte nurodytą jurisprudenciją, šie elementai nėra griežtai būtini siekiant konstatuoti, kad egzistuoja mokestis ar kitos privalomos rinkliavos, susijusios su valstybinių išteklių naudojimu, kaip tai suprantama pagal šio sprendimo 105 punkte nurodytą jurisprudenciją.

154 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, Vokietijos Federacinės Respublikos, palaikomos bendrovių *Infineon*, nurodyto vienintelio pagrindo antra dalis turi būti atmesta kaip nepagrįsta. Bendrovių *Infineon* pirmojo pagrindo ketvirtas prieštaravimas yra nereikšmingas, todėl turi būti atmestas visas šis pagrindas.

Dėl valstybės vykdomos kontrolės

– *Šalių argumentai*

155 Vokietijos Federacinės Respublikos vienintelio pagrindo trečioje dalyje Bendrasis Teismas iš esmės kaltinamas tuo, kad padarė teisės klaidą, kai nusprendė, kad yra vykdoma iš ginčijamos priemokos gautų lėšų valstybės kontrolė.

156 Komisija mano, kad ši dalis yra nepagrįsta ir bet kuriuo atveju nereikšminga.

– *Teisingumo Teismo vertinimas*

157 Kaip matyti iš šio sprendimo 104–108 punktuose nurodytos jurisprudencijos, mokesčių ar kitų pagal nacionalinės teisės aktus privalomų rinkliavų, kurios administruojamos ir skirstomos pagal šiuos teisės aktus, egzistavimas ir valstybės vykdoma atitinkamų sumų kontrolė yra du alternatyvūs kriterijai, leidžiantys nustatyti „valstybinius išteklius“, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį.

158 Nagrinėjamu atveju skundžiamo sprendimo 97 punkte Bendrasis Teismas konstatavo, kad ginčijama priemoka yra parafiskalinis mokestis arba privalomas mokestis, susijęs su „valstybinių išteklių“ naudojimu, kaip tai suprantama pagal šią jurisprudenciją. Kaip matyti iš šio sprendimo 127–154 punktų, Vokietijos Federacinė Respublika neįrodė, kad šioje Bendrojo Teismo išvadoje padaryta teisės klaida.

159 Vien šios išvados pakanka, kad būtų galima konstatuoti, jog nagrinėjama priemonė buvo suteikta iš „valstybinių išteklių“, kaip tai suprantama pagal SESV 107 straipsnio 1 dalį, nesant reikalo nagrinėti, ar valstybė vykdė atitinkamų sumų kontrolę.

160 Todėl Vokietijos Federacinės Respublikos vienintelio pagrindo trečia dalis yra nereikšminga.

161 Iš viso to, kas išdėstyta, matyti, kad visą apeliacinio skundo byloje C-794/21 P, vienintelį pagrindą reikia atmesti kaip iš dalies nereikšmingą ir iš dalies nepagrįstą.

Dėl antrojo pagrindo byloje C-800/21 P

Šalių argumentai

162 Bendrovės *Infineon* tvirtina, kad Bendrasis Teismas ne kartą iškraipė faktines aplinkybes ir nacionalinę teisę.

163 Pirma, priešingai, nei teigiama skundžiamo sprendimo 12, 66, 93 ir 99 punktuose, *BNetzA* nenustatė ginčijamos priemokos dydžio. Atvirkščiai, kaip matyti iš ginčijamo sprendimo 61, 75 ir 123 konstatuojamųjų dalių, šią priemoką nustato tinklo operatoriai.

164 Antra, priešingai, nei Bendrasis Teismas konstatavo skundžiamo sprendimo 92 punkte, *BNetzA* nenustatė perdavimo sistemos operatoriams labai išsamaus šios priemokos apskaičiavimo metodo. Kaip matyti iš ginčijamo sprendimo 61, 75 ir 123 konstatuojamųjų dalių, šiuo aspektu 2011 m. *BNetzA* sprendime nustatyti tik labai bendri reikalavimai.

165 Trečia, priešingai, nei konstatuota skundžiamo sprendimo 93, 99, 106 ir paskesniuose punktuose, prarastos tinklo operatorių pajamos dėl atleidimo nuo tinklo mokesčių nėra visiškai finansuojamos iš ginčijamos priemokos. Šiuo klausimu Bendrasis Teismas neatsižvelgė į tai, kad 2011 m. *BNetzA* sprendime kalbama tik apie išieškojimo iš nemokių tinklo naudotojų, kurie neatitinka atleidimo nuo tinklo mokesčių sąlygų, priemones. Kita vertus, tinklo operatoriai prisiima tinklo naudotojų nesumokėtos ginčijamos priemokos pasekmes.

166 Ketvirta, priešingai, nei Bendrasis Teismas tvirtino skundžiamo sprendimo 85 punkte, tinklo operatoriai neprivalo rinkti ginčijamos priemokos pagal nacionalinę teisę. Viena vertus, 2011 m. *BNetzA* sprendimas buvo pripažintas negaliojančiu ir negalėjo sukelti teisinių pasekmių. Kita vertus, pagal nacionalinę teisę šis sprendimas negali turėti jokio poveikio tinklo naudotojams.

167 Komisija teigia, kad šį pagrindą reikia atmesti kaip akivaizdžiai nepagrįstą.

Teisingumo Teismo vertinimas

168 Kaip priminta šio sprendimo 141 punkte, apeliacinį skundą galima paduoti tik teisės klausimais. Kadangi tik Bendrasis Teismas turi jurisdikciją konstatuoti ir vertinti reikšmingas faktines aplinkybes ir vertinti įrodymus, šių faktinių aplinkybių ir įrodymų vertinimas, išskyrus jų iškraipymo atvejį, nėra teisės klausimas, dėl kurio galima pateikti apeliacinį skundą Teisingumo Teismui.

169 Taigi, kiek tai susiję su Bendrojo Teismo pateiktų nacionalinės teisės vertinimų, kurie valstybės pagalbos srityje yra faktinių aplinkybių vertinimas, nagrinėjimu apeliaciniame procese, Teisingumo Teismas turi jurisdikciją tik patikrinti, ar ši teisė buvo iškraipyta, ar ne (2014 m. balandžio 3 d. Sprendimo *Prancūzija / Komisija*, C-559/12 P, EU:C:2014:217, 79 punktas ir 2023 m. gruodžio 14 d. Sprendimo *Komisija / Amazon.com ir kt.*, C-457/21 P, EU:C:2023:985, 20 punktas ir jame nurodyta jurisprudencija). Iškraipymas turi būti akivaizdžiai matomas iš bylos dokumentų, nesant reikalo iš naujo vertinti faktinių aplinkybių ir įrodymų (2014 m. balandžio 3 d. Sprendimo *Prancūzija / Komisija*, C-559/12 P, EU:C:2014:217, 80 punktas).

170 Be to, kai apeliantas tvirtina, kad Bendrasis Teismas iškraipė faktines aplinkybes ar įrodymus, pagal SESV 256 straipsnį, Europos Sąjungos Teisingumo Teismo statuto 58 straipsnio pirmą pastraipą ir Teisingumo Teismo procedūros reglamento 168 straipsnio 1 dalies d punktą jis turi tiksliai nurodyti, kokius įrodymus Bendrasis Teismas iškraipė, ir įrodyti nagrinėjimo klaidas, dėl kurių Bendrasis Teismas, atlikdamas vertinimą, šitaip iškraipė įrodymus (2016 m. lapkričio 30 d. Sprendimo *Komisija / Prancūzija ir Orange*, C-486/15 P, EU:C:2016:912, 99 punktas ir 2022 m. balandžio 28 d. Sprendimo *Yieh United Steel / Komisija*, C-79/20 P, EU:C:2022:305, 53 punktas).

171 Šiuo atveju reikia konstatuoti, kad nors antrajame pagrinde bendrovės *Infineon* kaltina Bendrąjį Teismą įvairiais nacionalinės teisės ir faktinių aplinkybių iškraipymais, jos tik pateikia šio sprendimo 163–166 punktuose nurodytus teiginius. Nepateikdamos paaiškinimų ar įrodymų, jos nurodo tariamus prieštaravimus tarp Bendrojo Teismo teiginių ir ginčijamame sprendime pateiktų teiginių arba 2011 m. *BNetzA* sprendimo turinio. Tokių nekonkrečių tvirtinimų nepakanka iškraipymui įrodyti.

172 Vadinasi, apeliacinio skundo byloje C-800/21 P antrąjį pagrindą reikia atmesti kaip akivaizdžiai nepagrįstą.

173 Taigi, kadangi visi pagrindai, nurodyti pagrindiniams apeliaciniams skundams bylose C-794/21 P ir C-800/21 P pagrįsti, buvo atmesti, šie apeliaciniai skundai turi būti atmesti visos apimties.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

174 Pagal Teisingumo Teismo procedūros reglamento 184 straipsnio 2 dalį, jeigu apeliacinis skundas yra nepagrįstas, bylinėjimosi išlaidų klausimą sprendžia Teisingumo Teismas. Pagal šio reglamento 138 straipsnio 1 ir 2 dalis, taikomas apeliacinėse bylose pagal jo 184 straipsnio 1 dalį, pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jei laimėjusi šalis to reikalavo, o jeigu byloje yra kelios pralaimėjusios šalys, Teisingumo Teismas sprendžia, kaip turi būti paskirstytos bylinėjimosi išlaidos.

175 Nagrinėjamu atveju Vokietijos Federacinės Respublika ir bendrovės *Infineon* pralaimėjo bylą dėl visų reikalavimų, susijusių su atitinkamai pagrindiniu apeliaciniu skundu byloje C-794/21 P ir pagrindiniu apeliaciniu skundu byloje C-800/21 P, o Komisija pralaimėjo bylą dėl visų savo reikalavimų, susijusių su priešpriešiniais apeliaciniais skundais šiose bylose.

176 Atsižvelgiant į šios bylos aplinkybes būtų teisinga nuspręsti, kad kiekviena šalis padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

1. **Atmesti pagrindinius apeliacinius skundus ir priešpriešinius apeliacinius skundus.**

2. **Vokietijos Federacinė Respublika,** ***Infineon Technologies Dresden GmbH & Co. KG,*** ***Infineon Technologies AG*** **ir Europos Komisija padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.